

לישועתך קויתי

על שולחנו של הגאון המקובל
 איש האלקים הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל נחמני זי"ע
 מחבר הספרים הקדושים זרע שמשון ותולדות שמשון

פרשת עקב תש"פ | גליון מס' 254

סיפור נפלא להמחשת דברי הזרע שמשון

לפעם הגיע למדן אחד לביקור אצל האדמו"ר הצמח צדק מליובאוויטש. השחה התגלגלה אל עניין צדיקי החסידות והצמח צדק שיבח מאוד את האדמו"רים מפולין ורוסיה. שמע זאת האורח ואמר לצמח צדק: ירשה לי כבודו לספר לו סיפור מוזר שהיה לי עם אחד מגדולי האדמו"רים, סיפור שמאוד היה מוזר לי, ואדרבה, אשמח אם תסבירו לי מה הייתה כוונתו של אותו אדמו"ר.

סיפר הלמדן לצמח צדק, שפעם אחת הוא היה בשבת בעיר טשורנוביל. מקום מגוריו של הרבי רבי מרדכי מטשורנוביל. בשבת בבוקר, בזמן של סעודת השבת, הוא בא לבקר את הרבי מטשורנוביל, ובמהלך הביקור הוא השמיע לרבי פלפול גדול שהוא חשב באיזה סוגיא עיונית. הקשיב לו הרבי מטשורנוביל, וכשחזר סיים אמר לו הרבי: אבל הקשיא נשארתי...

הלמדן מאוד התפלא כי הרי הוא תירץ את הקושיה בטוב טעם ומה כוונת הרבי שהקשיא נשארתי. במהירות הוא חשב לעצמו שבוודאי כוונת הרבי שהפלפול נכון רק לשיטת אמורא מסוים, אבל לפי אמורא אחר הרי הקושיה עדיין במקומה. ואז הוא תיכף המשיך ואמר נדבק נוסף בפלפול ליישב גם לפי שיטת אותו אמורא. הוא מסיים, מסתכל על הרבי, והרבי אומר לו: אבל הקשיא נשארתי... הלמדן היה קצת מופתע, אבל אז הוא הבין שבוודאי כוונת הרבי לשיטת הרמב"ם. אך פלפולו נכון לפי שיטת רוב הראשונים אבל הרי הרמב"ם חולק עליהם, ובכן, איך הרמב"ם יתיר קושיה זו. ואז אמר הלמדן עוד פלפול ויישב את הקושיה להפליא גם לפי שיטת הרמב"ם. אבל שוב הרבי הביט בו ואמר: שוב נשארה הקשיא.

הפעם הלמדן כבר לא יכול היה להתאפק והוא אמר לרבי: אני לא מצליח להבין את כוונתכם. הרי יישבתי את הקושיה לפי כל השיטות ולפי כל האופנים. אמר לו הרבי: אתה צודק, אבל כוונתי לקשיא זהו, ואז הציב הרבי על צלחת דייסת הכוסמת שאף היא הייתה קרויה באידיש בשם "קשיא", ואמר: כשאתם מדברים עלצחת של דייסת הקשיא נשארתי מבלי לאכול אותה. חלשה דעתו של הלמדן מהסיפור הזה ותיכף הוא קם והלך. כך סיפר הלמדן בעצמו לצמח צדק שבדידו הוה עובדא, ואמר לרבי: מה אמר הרבי על סיפור זה. חייך הצמח צדק וענה לו: צדק הרבי מטשורנוביל. בכוחם של מאכלי שבת לפעול במרומים יותר מפלפולים. ולכן ראוי לשמור על טעמם של מאכלי השבת ולאוכלם כראוי בעודם חמים וטעימים.

סיפור זה על עניין חשיבות הטעם מוביל אותנו אל דברי המדרש על הפסוק בפרשת השבוע, פרשת עקב, (דברים ח א): **וַיַּעֲבֹד וַיִּרְעֲבָה וַיִּאֲכַלְכָּה אֶת הַקֶּמֶן**. דורש המדרש: "מכאן

פרשתנו פותחת בברכות אותם מביטה הקב"ה לשומרי מצותיו (דברים פרק ז יב-ג): **וְהָיָה עֲקֵב תִּשְׁמְעוּן אֶת הַמְּשֻׁפְטִים הָאֵלֶּה וְשִׁמְרַתֶּם וְעִשְׂיֵתֶם אֹתָם וְשָׁמַר ה' אֱלֹהֵיךָ לְךָ אֶת הַבְּרִית וְאֶת הַחֶסֶד אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם. וְאֶהְיֶה וּבְרַכְךָ וְהִרְבֵּךְ וּבְרַךְ פְּרִי בִטְנֶךָ וּפְרִי אֲדָמְתֶךָ דִּגְגֶךָ וְתִירְשֶׁךָ וַיִּצְהָרְךָ שָׂגַר אֱלֹפֵיךָ וְעִשְׂתָּרֶת צִאֲנֶךָ עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם לְתֵת לָךְ**, והתורה ממשיכה ומפרטת עוד כהנה וכהנה ברכות טובות.

רבינו הזרע שמשון מבחין שהפסוק כאן אמר בלשון רבים: **"תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אתם"**. ולעומת זאת, הפסוק האחרון בפרשת השבוע הקודם, פרשת ואתחנן, אמר בלשון יחיד. שם נאמר (דברים ז א): **"ושמרת את המצוה ואת החקים ואת המשפטים אשר אנכי מצוה היום לעשותם"**. מה הסיבה למעבר מהד משפטים יחיד ללשון רבים?

מסביר רבינו הזרע שמשון, על הפסוק בפרשת ואתחנן, דורשת הגמרא במסכת עירובין (כב): **"אמר רבי יהושע בן לוי: מאי דכתיב אשר אנכי מצוה היום לעשותם, היום לעשותם - למחר לקבל שכרם"**, היינו, השכר על המצוות ניתן רק בעולם הבא ולא בעולם הזה, וכלשון חז"ל: שכר מצוה בהאי עולמא עליכא! מחדש רבינו ואומר: כל עניין זה שאין שכר על המצוות בעולם הזה הוא רק אצל אדם יחיד, אבל בכוח הרבים ניתן לקבל שכר גם בעולם הזה. ואם כן, מסיים רבינו ואומר, בפסוק בפרשת ואתחנן משם אנו לומדים שאין שכר בעולם הזה, נאמר בלשון יחיד, כי אכן יחיד אינו מקבל שכר בעולם הזה. אבל הפסוק בפרשת השבוע בו נאמרו השכר שמקבלים גם בעולם הזה, נאמר דווקא בלשון רבים, להודיענו שהשכר בעולם הזה הוא רק בכוח הרבים.

על חידושו זה של רבינו הזרע שמשון ראוי להוסיף ולציין שכן מפורש בדברי המהרש"א בחידושי אגדות במסכת קידושין (לט), שם אומרת הגמרא: **"שכר מצוה בהאי עולמא ליכא"**, אומר המהרש"א: איך ניתן לומר כך שאין שכר בעולם הזה והרי בתורה מפורש שמקיימי המצוות יקבלו שכר בעולם הזה, ועל כך הוא מחדש: **"דזכות הרבים ומעשיהם הטובים מביאים להם כל הברכות והטובות שנזכרו בתורה גם בעולם הזה"**, לעומת זאת העניין של שכר מצוה בהאי עולמא ליכא הוא רק ביחיד, שהוא אכן שכרו יקבל רק בעולם הבא.

זכות רבינו הזרע שמשון יגן בעדנו להוושע בכל טוב, בני חיי ומוזני טבי.

(פרשת עקב מאמר א)

רמז והדלקת נרות בשבת". וכמובן שהשאלה נשאלת: מה עניין זה לזה. מסביר רבינו הזרע שמשון: על עניין העיניו שהיה באכילת המן, שנראה מדברי הפוסקים שעל אף האכילה של המן היה נשאר האדם רעב.

אומרת הגמרא במסכת יומא (עד): שהסיבה לכך היא: שאינו דומה מי שרואה את האוכל ואוכל אותו, למי שאינו רואה ואוכל. לפי שצורת המן היתה קבועה, ולא ראו בו שינוי לפי הטעמים שטעמו בו, והגמרא ממשכה: אמר רב יוסף: מכאן רמז לסומין, שאוכלין ואין שבעין, לפי שאינם רואים את המאכל, ועוד אומרת הגמרא: ראוי לאכול בעוד היום, בזמן שיש אור ורואה את המאכלים.

אם כן, מסיים רבינו הזרע שמשון ואומר: מהיות רואל אכילת המן ראוי את עניין חשיבות ראית המאכלים, זו הסיבה שגם מדליקים נרות בשבת כדי שיוכלו לאכול את הסעודה בליל שבת לתיאבון ולקרוא לשבת עונג.

(פרשת עקב מאמר ג)

בט"ו, הולכים להתאסף ולקרוא את הדברים שזו ושוב. אולי יבנה לרדת לעומק וחזרה תורת רבינו ז"ל.

משטרב צרית נאווה, אחר תפילת ערבית אותה תכלי ללאוהו, כתלמידי חכמים שהולכים מחיל אל חיל, ספר לשאת את אשר חיפש וזכר לזכר צנח ופנה לא הו לה עוד, משהינה שאלו לא יוכל להתמיד בכך, ופיה הניח ספוק, כי לא לו הדקר, ולא לו הניח אלו חתרו. פלומים רבות טענה ללאו, חזרת והדקשת בפני שאין אדם למה תורה אלא במקום שלבו חפץ.

ויאמר רז"ל הפך דבריו, מהו הדקר יתר בה. כסיתוהו דשמיא ולה דבריו, לשפוק את נפש לפני ה' תפילת המנוחה, למצוא את הדקר להניח את תורת רבינו ז"ל ואת הניח למאור שבה. תכלי תפילת ז"ל, מה שגור דרין אל לשון מילת יצושה שלם במחזמו, וזהו הוא והנה אל השלחן מונח ספר אדם, שמו נקוד אליו יצוה שמשון המפואר אל ספר שמות ה' ומה יצא הספר לאור ממכשם הדפוס.

מיד רז"ל שתיפלת ונתנה, לשמחה רבה לקח את הספר לחבר יהיב התורה כפי שלא להפירה לעניינין שטרביכי בהדר זו התפלל. משהניח את ערבית קצת באיחור, לאחר שאיבד קשר עין אל עץ השלון, תפס את צלמו. הוא הניח כסיתוהו דשמיא אל המארר שבה, עונן יצא: בדרך חזרה לבית תפסוהו ורונתו, אינו עזרת קודש שלם המוציא אל לאור, מכן יתולדות שמשון. לא יאומן איך השכילו לחזור את המאמר, ולהודיע את דברו המעומק של רבינו ז"ל בהסדרה קולחת וזהירה, באמצעות הקיטור, כותחת, והזרת שהינה האחת יכפסלו וכאדשם.

לעבור אל פני תולת ספרים, נמשך כמלמד פנימה לבדוק אם יש להשיג שלם את הספר החדש. כרונה אל שפיתו חזר לבית, ונתמלא הדית בלא אורה. תכלי היינו שניה ששלושת קרחה ללאו, מה שאכן מורה לקרות כבדרך פלא הניחה עד לפתח בית הצלת עזרה ללאו, עם שבירת אודם שמיכה הפכה כדור, וכך יוכל לכתוב לשם"ד תורתו יהיה חפץ.

שמשון קיבל על זמנו, וקיים, ללאו מדי ששזו את כל הפרשה לתורת הרב שמשון ז"ל. הוא רשף על את הכרך של דרשות והשילמו, עבר וקרא עם התחלת לאוה הספר עם הציור בסדר פשוט השלום, מיד עם צאת הכרך ממכשם הדפוס.

לאחר שתיחלת וקרא לקח קצת זמן עד שמצא את הספר בחנותו פנה כבר עכשו למערכת יתולות שמשון. לקח להדבר בהוצאת הכרך של במדבר נא לצדו וצור העזרת, יצא לקחת לכת לשה הפלטיס, וכך נודע סיפוח מלא החן והגוף של יתר הקהל וזו עליה אמר.

ברכותיו, שבה תמיד לראות שפע גדול בשמחה וחונית, לשבת על התורה וזו העזרה לאורך וימי ששין אדם, לעשות חיל לימוד לא צדות והצאת פרסה, מתוך ישוב הדת והנפש, ואת כל זה נחת בדקושה מה יצא חלוצו, מתוך כראות אכ"ס.

ספייים דברכות, שיקש שפעה לוי עליון הכתב, תוך דקושה מכך. קורא דברים אלו, שתרצאבו לזכרה, ששבו חזר העזרת לממש את שאיפותיהם הזכות לסיים את כל הכרכים על התורה, בתוספת מחזה על הפיקה, ולהמשיך להוציא לאור זולת, להאריך לתיקונים לפי סדר המועדות ומשגל מילתו, והפליג את תורת רבינו באמצעות הליון המפואר שלהם, ולען לשונות קיווית שחם עליהם לזו מדי ששזו בחפץ השק בד יצא, וזבא עם להרבות שולות ישראל, שיתגלו בבאות רבות כדי שבאים אלו, שבוואו באת רבינו ז"ל וכ"כ מזהרת ותמאוד נחם להשיק והרפליג תורתו ישראל אכ"ס.

לומדים יקרים, במה גם אתם חיותם או חתוו בקרוב א"ה סיפור ישועה, נא שתפנו אותנו להיעזרת הציבור, ככתוב 'וידו וגו' ונבלאותיו לבני אדם'

הלכתא כנחמני

סיפורי ישועה בחסדי ה' ובכותבו של איש האלקים החכם הרב שמשון חיים בן הרב נחמן מיכאל ז"ל

מזוני

שמשון [1972] זכה להיות הממלאות באפי, חובשי ספסלי בית המדרש, אשר לאשר יתורם אומותק, אדם, מיוזב דברא כותבת שיתו לפרנס את ביתו, על כן באו דברים אלו לנו לממש את זה גילע כפיו למען יוכל לאכול לחם.

אשת חנה, שהפצה בשלה יישב על התורה וזו עזרתה השק יתברך לוי ריחם על צואתו, טענה כנחש שהיא לו שתחזק בלזו. מתנה ומוציא דחנותיה למען תביא אף לניהיה, והוא יוכל לשבת במנחת הדת ללאו את תורת השלם חפץ.

משהכיסו שניה על הדקר יכלו בה, כח בה על בלה על כל זמנתה, ואין אוד אלו תורה כפואר כי לקח אוד לתה (ברכות ה, א), והיא דרשה בדרושי למען תוכל לעשות חפץ בפה ושלם אל תחסר, אך הדברים אלו יוציא אל ראו פת כסל, הטעם שיש את מאמר ח"י יקשה פתחת של אדם כקרתים סוף, רבות התבצתה, ולכל עזרה לא הניחה.

באשה כשירה, החיבה לעשות צדקה, חזרה לקבל את צלמו, שמשון סיפר ששעו על שאלת יקרת הספר ערה שמשון שרבי נשעו בצלות בהסחת רבינו ליקני ח"י, ומלני אפי, והרי לראות נקוד הוא, למלאני אפי. כיכאו שהלא יסוק תורת הרב שמשון, וזוואי בצלות הדולה תמאוד לחם שבצלות לאוה תורתו יהיה קמת, ואכשיתה קמת יוכל שתיה לו תורה כחפץ לז שניה.

כאן תפילת המנוחה, תרם שמשון לרת הכנסת המרכזי בשלום, ש היתה ספרייה סוכפת ומאונן, צרפיה למצוא שלם את הספר לאחר תפילת המנוחה והזאת לו, אכן, מצא שלם לשמחתו את הספר מהוצאת קודמת, שש שמשון מאד שוב למאור עכשו בספר חפץ, בזמן שזו ה' על חזרו הוה והלכה וכפוי בלהיה הקו, וזוואי יבנה קרחה לעשה בפרסה אבה.

משפתו את הספר, החל מדפיס בן המאמר, בניסיון למצוא מאמר שיתאים לחמו, אך הדברים היו נראים זלוחים ונאיים, משראה שצריך למען גילעה על

בהן את עצמך

האם יראת שמים היא כלי קטן

- א. לגבי משה ולגבי ישראל.
- ב. רק לגבי משה.
- ג. רק לגבי ישראל.

(עקב מאמר ה, מובא בסיד בגליון 'המפואר')

זקוקים לישועה?

רוצים להודות לנו? ולצידק על הישועה?

תרמו למכון תולדות שמשון המפיץ בס"ד תורת רבינו

0527697791 או 0772027554 שולוחה 11, או

תָּלוּס לְמַצוֹת וְכֹל הַיְשׁוּעוֹת